

REBECCA
YARROS

ZAMILOVANÝ
KLUK

JAY
CROWNOVER

BARONET

Zamilovaný kluk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jay Crownover a Rebecca Yarros
Zamilovaný kluk – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZAMILOVANÝ KLUK

ZAMILOVANÝ KLUK

In Luv Duet 2

JAY CROWNOVER
A
REBECCA YARROS

 BARONET

Copyright Boy in Luv © 2019 by Jay Crownover & Rebecca Yarros
Translation © Jana Pacnerová, 2026
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2910-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2911-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2919-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2920-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Vzdálenost sakra jistě posílila v jeho srdci lásku...
Ale to její roztříštila na milion kousků.

Langley Vaughnová ví, že tuhle chybu už nikdy neudělá.

Kdo se během týdne zamiluje až po uši? Langley se to stalo a litovala toho den co den od chvíle, kdy dala své srdce klukovi s příliš mnoha tajemstvími a příliš velkou zátěží. Iker nezapadá do světa Langley a dal jasně najevo, že o to ani nestojí. Odešel ještě dřív, než dostala příležitost pokusit se změnit jeho názor nebo mu dokázat, jak by jim to spolu mohlo klapat. Langley si posledních devět měsíců léčila bolavé srdce a dělala velké plány do budoucna. Plány, ve kterých Iker vůbec nefiguruje... i když se vrátí, hezčí než dřív, a říká samé správné věci.

Iker Alvarez ví, že udělal největší chybu svého života.

Zpočátku byla ta hezká blondýnka v červených šatech všeho všudy jen prostředek k dosažení cíle. Rychle však začala znamenat mnohem víc. Hned jak Iker od Langley odešel s tvrzením, že to je pro její dobro, pochopil, že to podělal. Opustil ji, aby o něj neměla strach, až bude na misi, aby nemarnila čas čekáním na chlapa, který pro ni nikdy nebude dost dobrý. Jenže o devět měsíců a jednu misi později Iker ještě pořád nedokáže pustit Langley z hlavy... a naprosto podcenil to, jak pevně se drží v jeho zatvrzelém srdci. Je to chlap, který neví, jak by měla láska fungovat, ani jak získat svou dívku nazpátek... a u obojího musí projít bleskovým kurzem.

Kapitola 1

Iker

O 9 měsíců později (po návratu z mise)

Jsem rád, že jsi neumřel.“ Slova byla pronesená tiše a beze stopy humoru. Následovalo hlasité popotáhnutí a můj mladší bratr se snažil nenápadně si otřít oči, abych si nevšiml, že potlačuje slzy. Myslel to vážně. Stejná slova pronášel pokaždé, když jsem se vrátil z mise, bez ohledu na to, v jakém stavu jsem se nalézal. A vždycky plakal, což znamenalo, že jsem taky musel pokaždé bojovat se slzami.

Zahákl jsem Gaelovi paži kolem krku a podrbal ho klouby volné ruky na temeni, přičemž jsem si odkašlal, abych mohl mluvit skrz hrdlo sevřené emocemi.

„Já taky. Říkal jsem ti, že se vrátím celý. Víš přece, že vždycky držím slovo.“ Nebyl jsem z těch, co dávají sliby, které nemůžou splnit, a odmítal jsem malého bratříčka zklamat. Všechno, co jsem dělal, všechna moje rozhodnutí – dobrá i špatná – směřovala

k tomu, aby Gael mohl mít lepší život. Aby mohl víc dokázat, dál to dotáhnout a žít v lepších poměrech, než jaké mě v jeho věku vždycky svazovaly, jak mi připadalo.

Jedinkrát jsem se k něčemu zapřísahal, když jsem mu zas a znovu sliboval, že se mi nic nestane, když jsem odjížděl na mise do nejnebezpečnějších míst světa, i když jsem věděl, že to možná nakonec nepřežiju. Ale ta slova nám oběma dodávala lepší pocit, i když jsme chápali, jak jsou prázdná a zbytečná.

Můj šťastný návrat domů se časově shodoval s Gaelovými prvními letními prázdninami na vysoké. Devět měsíců jsem prožil v emocionálním kaleidoskopu strachu, vzteku, nudy a lítosti. Když jsem viděl, jak se můj malý bratříček usilovně snaží vypadat drsně a udržet slzy pod kontrolou, okamžitě mě to přepnul zpátky do režimu ochranného staršího bratra a hodilo střemhlav zpátky do reality. Už jsem nebyl jen voják, kolečko v mašinérii války. Pohled na Gaela teď okamžitě vynesl zpátky na hladinu všechny pocity, které jsem záměrně uzavíral v sobě a ukrýval je, když jsem měl před sebou práci. Daleko dříve, než jsem čekal.

Nechal jsem mu svůj pick-up, když jsem odjížděl do pouště, a překvapil mě, když s ním dojel přes půl země a čekal na mě, jen co jsem se znovu ocitl na půdě Colorada. Nebyla to moje první ani poslední mise. Ale bylo to poprvé, co jsem se vrátil a čekal na mě někdo milovaný. Pouta k ostatním lidem jsem naschvál omezoval na minimum a udržoval co nejvolnější. Nechtěl jsem, aby na mě někdo čekal a žil jen napůl, zatímco já na nějakém bohem zapomenutém místě uhýbal před střelami a dělal věci,

o kterých jsem nedokázal mluvit. Obvykle jsem i přesvědčoval bratra a babičku – jediné příbuzné, co jsem měl – aby mi dopřáli několik týdnů na dekompresi a přechod z režimu přežití do normálního, než mě přijeli navštívit nebo než jsem si sám po misi udělal výlet domů.

To, že se Gael dostavil bez ohlášení, byla jen další připomínka toho, že můj malý bratříček už není tak docela malý. Po pravdě řečeno, jako by o pět centimetrů vyrostl, co jsem byl pryč. Už mi málem hleděl z očí do očí, a protože jsme byli v jedné rovině, nedalo se přehlédnout vyčerpání a obavy v jeho usazených očích.

Využil jsem toho, jak jsem ho držel kolem krku, abych ho odtáhl ke svému... jeho... pick-upu. Věděl jsem, že se bude pokoušet auto mi nechat, až se rozhodne odjet, ale na to jsem nehodlal přistoupit. Potřeboval ho víc než já a pro mě bylo důležité, aby Gaelovi nikdy nic nechybělo.

„Díky, žeš přijel, ale teď odtud vypadneme. Umírám hlady.“ Taky jsem chtěl týden v kuse prospat. „Nemůžu uvěřit, že jsi přijel na ceremonii slavnostního přivítání při návratu domů.“

Šok z toho, když jsem uviděl bratříčka v davu nadšených manželek a přítelkyň a plačících dětí, už konečně vyprchal. Kdybychom si Gael a já nebyli tolik podobní, možná bych ho úplně přehlédl, protože jsem byl naučený ignorovat bodnutí lítosti, že na mě nikdy nikdo nečekal, nikdy jsem si nepustil nikoho tak blízko k tělu, aby mi přišel naproti. Kdyby do mě jeden z kamarádů vojáků nedloubl loktem a nezamumlal: „Alvarez, není to tvůj bratr? Vypadá úplně jako ty,“ tak bych si Gaela možná vůbec nevšiml.

„Chtěl jsem přijet už dávno.“ Gael se vyprostil z mé kravaty a zvedl ruku, aby si shrnul vlasy z čela. „Vždycky jsi takový tajnůstkář, když jde o to, co děláš a kam jedeš. Když jsem byl malý, věděl jsi o všem, co podnikám. Vždycky mi připadalo dost nefér, že já se jen koukám zvenčí, když jde o tebe.“

Odjakživa byl děsivě chytrý kluk – a teď k tomu ještě začal hodně dobře vypadat. Při pohledu na to, jak je klidný a už se na mě nedívá jako na pánaboha, který umí vyřešit všechno ve vesmíru, se ve mně šířila hřejivá chapadla hrdosti. Možná, čistě jen možná, se mi výchova toho kluka povedla. Možná je čas trochu si vydechnout a začít si budovat vlastní život.

„Asi jsem nikdy neměl možnost dělat jiná než těžká rozhodnutí. Pochybuju, že by se mi to pokaždé povedlo, ale víš, při všem, co jsem kdy udělal, jsi vždycky byl na prvním místě ty a tvoje budoucnost.“ Přejel jsem si dlaní přes obličej s vědomím, že vypadám přepadle a unaveně. „Nejsem zrovna v nejlepší formě, když se vracím z mise.“ Potrvá týdny, než budu zase ve své kůži.

Bratr si odfrkl a žďuchl do mě ramenem. Trochu jsem se přitom zapotácel a uslyšel jsem, jak Gael překvapeně nasál vzduch. Koutkem oka jsem sledoval, jak vrtí hlavou. „Ikere.“ Jeho hlas byl tlumený a vážný. „Nepotřebuju tě vždycky v nejlepší formě. Po tom všem, co jsi pro mě udělal, co všechno jsi obětoval...“ Znovu zavrtěl hlavou a upřel na mě přimhouřené oči. „Myslím, že můžeš trochu zvolnit.“

Zatřásl mi před obličejem klíčky a zvedl jeden koutek úst v úsměvu. „Vypadáš, jako bys měl každou chvíli upadnout. Dáme si něco k jídlu a odvezu tě domů.“

Vzdychl jsem a přikývl. Svůj byt jsem pronajal, zatímco jsem byl pryč, takže jsem opravdu neměl zdání, jak to „doma“ bude vypadat nebo v jakém stavu byt bude. Ale představa, že se vyspím ve vlastní posteli, stačila, abych veškeré přetrvávající starosti ignoroval. Bylo třeba vyřešit všechny možné drobné detaily, když jsem byl zpátky na domácí půdě. Jako třeba znovu zapnout mobil. To jsem hodlal přesunout na první místo v seznamu úkolů.

Uviděl jsem, že Gaelovi trčí ze zadní kapsy iPhone, a tak jsem gestem „dej to sem“ nařídil, ať mi ho předá. Jako typický teenager se nejdřív bránil, kladl milion otázek, k čemu chci jeho telefon. Radši bych si nechal vytrhat všechny zuby rezavými kleštěmi, než bych mu pověděl pravdu. Bylo těžké si přiznat, že chci jeho telefon na to, abych zavolal holce, na kterou už jsem neměl právo ani pomyslet. A ne, nepřípadalo v úvahu, že bych mohl čekat až do zítřka, než vlezu na její sociální síť. Svrbělo mě to pod kůží od chvíle, kdy jsem od ní odešel. Kdybych měl být upřímný ohledně toho, co mám za lubem, Gael by okamžitě pochopil, jaké to je, když nejsem v nejlepší formě, a nebyl jsem si jistý, jestli jsem ochotný ukázat mu ty rozervané, nevyrovnané části sebe.

Po krátkém zápolení jsem se telefonu zmocnil. Postrčil jsem Gaela k pick-upu a ťukal na displej, načítal jsem její profil a přitom mi bylo, jako by se mi srdce utahovalo na milion uzlů.

Vzdychl jsem, když jsem uviděl její obličej. Uplynulo devět měsíců, ale měl jsem ho vpálený do mozku. Ještě pořád jsem v duchu viděl její rozespálý, něžný obličej, tak nevinný a skromný. Neměla zdání, že ji opustím, že jsem měl od začátku v plánu od ní

odejít. Nikdy se neptala, nicméně tím, že jsem to zamlčel, jsem lhal.

Langley Vaughnová. Její jméno bylo stejně nóbl, vznešené a jedinečné jako ona. Od narození stála vysoko mimo mou ligu a já se postaral, aby to s ní skončilo, protože jsem dobře věděl, že nám dvěma by to nikdy nemohlo fungovat. Nicméně navzdory cílevědomým a možná i krutým krokům, které jsem podnikl, abych se ujistil, že už se mnou nebude marnit čas, jsem na ni nedokázal přestat myslet. Uměl jsem opravdu dobře pouštět z hlavy všechno a každého, kdo představovali rozptýlení, zatímco jsem dělal, co jsem musel. Jenže Langley byla výjimka. Byla pořád přítomná, vznášela se, číhala, ulpívala na všech mých myšlenkách a pocitech. Přinutil jsem jí pustit mě z hlavy, ale sám jsem to nedokázal.

Vlasy, blond jako sluneční svit, měla kratší, než když jsem ji opouštěl na té široké posteli. Vypadala o trochu hubenější a bylo poznat, že její úsměv je nucený na té přehršli fotek, které zveřejnila na Instagramu. Nepřítomně jsem si třel místečko na hrudi, kde se mi bolestivě svíralo srdce, když jsem si všiml, že na většině současných fotek vypadá upřímně šťastně a bezstarostně. Zas a znova jsem si opakoval, že bude lepší, když na mě zapomene, ale nejspíš jsem vlastně nebyl připravený uvidět důkaz, že se to stalo.

S povzdechem jsem vrátil telefon bratrovi a všiml si, že jsme pořád na stejném místě, protože měl moc práce s tím, jak mi koukal přes rameno, co dělám. Poklepal si telefonem na stehno a zeptal se: „Má něco společného s tím, že se ti povedlo zaplatit mi na poslední chvíli školné, když ten grant, se kterým jsem počítal na první semestr, odpadl?“ Zvedl tmavé obočí

a já ho v duchu proklínal, že je vždycky tak zatraceně chytrý a všímavý. „Než jsi odjel, říkals mi, že mi povíš nějakou legrační historku. Ale nevypadá to, že by ses moc bavil.“

Znovu jsem vzdychl a zavřel oči. Naklonil jsem hlavu ke straně, abych si ji mohl opřít o okénko na straně spolujezdce. „Potřeboval jsem rychle peníze a ona jich má spoustu. Potřebovala doprovod, který by byl proti srsti její hodně bohaté rodině, a já měl volno. Vůbec jsme se neměli potkat, ale potkali jsme se.“ A já byl od té doby vyvedený z rovnováhy a nesvůj. „Je to dobrá holka. Moc hodná.“

Gael nastartoval pick-up a pod vousy zabručel něco, co jsem neslyšel. Pootevřel jsem jedno oko a vrhl na něj tázavý pohled. „Co jsi říkal?“

Svraštil čelo a manévroval pick-upem z parkovacího místa. „Máš ji rád.“

Nebyla to otázka. Což bylo dobře, protože to poslední, co se mi chtělo, bylo začít lhát jedinému člověku, který mě dokázal prokouknout.

„Jo. Mám ji rád.“ Víc než rád. Byla jediná osoba, se kterou jsem chtěl být, i když jsem věděl, že mi od začátku prokluzuje mezi prsty. „To je jedno. Postaral jsem se, aby mě už ráda neměla, než jsem odešel. Neřekl jsem jí, že jedu na misi, a zdrhnul jsem od ní skoro hned, jak usoudila, že se o mě může opřít a důvěřovat mi.“

„Nedáš jí vědět, že jsi zpátky? A třeba bys mohl vysvětlit, proč jsi tak zmizel.“ Bylo těžké slyšet z jeho hlasu naději. Ještě těžší bylo té naději zabránit, aby se zakořenila v mém srdci.

Pevně jsem zavřel oči a zařal ruce do volných přes-tí. Zabručel jsem: „Beze mě je jí určitě líp.“ Protože

na rozdíl od něj už ze mě Langley viděla to nejhorší. Věděla, že umím hrát roli zloducha a stejně snadno přepnout na hrdinu.

Vypadalo to, že už začala žít dál svůj život, a nejlepší bude, když udělám totéž.

Natáhl jsem ruku a připlácl ji bratříčkovi na zátylek. „Nakrm mě, kluku. Umírám hlady.“

Byl to nemotorný způsob, jak změnit téma, ale efektivní. Gael zmlkl a mně došlo, že jsme si prohodili role.

Byl jsem zvyklý být ten, kdo se stará a kdo se o něj ustavičně bojí. Dnes byl Gael ten, kdo se dostavil a pak se o mě staral. Bylo to poprvé, co jsem se vrátil z aktivní válečné zóny a měl někoho, kdo mě bude podpírat, než se svět kolem mě posune a ustálí.

Jediný člověk, který se kdy dozví, že potají uvažuju, jaké by to bylo, kdyby na mě místo bratříčka čekala elegantní noblesní blondýnka, jsem byl já.

Kapitola 2

Langley

Víš jistě, že nechceš, abych ti uspořádal oslavu?“ zeptal se táta, když jsem zamykala dveře svého bytu.

„Ne.“ Málem jsem upustila telefon, zaklíněný mezi uchem a ramenem, jak jsem zápolila se západkou. Zasunula se a já zvedla z podlahy na chodbě tašku, právě když mě bez pozdravu míjel soused.

Stejně jsem mu zamávala.

Možná to nebyla nejpřívětivější budova v centru Colorado Springs, ale rozhodně překonávala dům sesterstva. Ne že by mě nebavilo žít poslední dva roky se čtyřiaadvaceti univerzitními sestrami. To, že jsem dostávala pod nos hotová jídla, byl určitě bonus, zvláště během závěrečných zkoušek; nicméně jsem se nemohla tak docela prohlásit za dospělou, pokud bych si nezvládla sama připravit grilovaný sýr. Poté, co jsem poslední rok žila sólo, už ze mě byla slušná kuchařka. Ne že by mi na dveře bušil štáb *Master Chefa* nebo tak něco, ale přežívala jsem.

„Ne znamená, že mi nedovolíš, abych ti tu oslavu uspořádal, nebo ne, nejsi si jistá, jestli o ni stojíš?“

„Ne, nesmíš mi uspořádat oslavu.“ Culila jsem se a vrtěla hlavou, i když mě nemohl vidět.

Každý na téhle straně Rockies celkem jistě slyšel otcův přehnaně dramatický povzdech zklamání.

„No tak, nesnášíš oslavy stejně jako já.“ Otevřela jsem dveře na schodiště a procvakala se na podpatcích svých oblíbených lodiček o patro níž.

„To neplatí, když oslavuju promoci své dcery. Možná se mi to chce vykřičet ze střechy. Víš přece, jak jsem na tebe hrdý, Langley.“

„Vím a vážím si toho.“ Vyšla jsem dveřmi rovnou na parkoviště a zamířila ke svému autu. „Už jen to, že tě na promoci budu mít, mi stačí ke štěstí.“

„Ať nezapomene zarezervovat sedadla!“ uslyšela jsem z telefonu volat Virginii.

To, že jsem nemusela žít v jednom domě s macechou během prázdnin a svátků, kdy jsem nebyla ve škole, byla další výhoda vlastního bytu.

„Nic takového neudělám,“ odpověděl táta. Znělo to tlumeně, jako by držel dlaň na mikrofonu mobilu. „Kašlu na to, jestli to Camille připadá moc daleko pěšky. Ne, Virginie, nemá nárok na zvláštní ohledy.“

Odemkla jsem auto, hodila tašku na sedadlo spolujezdce a vlezla za volant, zatímco se dál hašteřili.

„Protože je těhotná, ne invalidní!“ štěkal táta. „A kdyby promovala ona, možná bych se staral. Řekni jí, ať si vezme něco bez podpatků a vyřeší to.“

„Tati, musím vyrazit na pohovor,“ ozvala jsem se, když v jejich dialogu nastala krátká pauza. Motor s předením ožil, já zamířila z parkoviště a telefonát se propojil přes bluetooth.

„Jasně, promiň. Aspoň dovol, abych tě vzal na večeri. Tebe a tvého přítele. Jakže se jmenuje? Steve? Simon?“ Jeho hlas zněl z reproduktoru náramně pobaveně.

„Ano, Sam zítra přijde, ale není to můj přítel.“ Zadržela jsem se do provozu a podívala se na hodiny. Dobré, nechala jsem si před pohovorem dvacetiminutovou rezervu. A jistě, bylo to sice jen deset minut cesty... v opravdu hustém provozu, ale jeden nikdy nedostane druhou šanci zapůsobit nejlepším dojmem a já nehodlala přijít pozdě. O tuhle stáž jsem stála ze všeho nejvíc. Dokonce bych i vydržela bydlet přes léto v jednom domě s Virginií, pokud by to znamenalo, že si budu moct připsat do profesního životopisu Overland Financial.

Nepřeháněj.

„Jasně. Sam není tvůj přítel, je to jen kluk, se kterým se občas vídáš. Jak se tomu říká?“ Tátův sarkasmus mi neunikl.

„Nezávazně, tati. Říkám tomu nezávazně. Taky obrovsky lituju, že jsem se ti o něm vůbec zmínila.“ Táta ho začal prověřovat jako šílený od okamžiku, kdy jsem utrousila, že jsem minulý měsíc měla rande. Sam a já jsme netvořili pár. Prostě jsme se vždycky jednou za čas sešli. Představoval ideální rozptýlení, když jsem ho potřebovala nejvíc.

„Ještě pořád chodí s tím zedníkem?“ hulákala v pozadí Virginia.

„Elektrikářem,“ poznamenala jsem – ne že by na tom nějak moc záleželo. Nikdo, kdo si vydělával peníze rukama, se ve Virginiině světě nepočítal mezi plnoprávné lidi, pokud těma rukama nepočítal peníze.

„Ale no tak, Langley!“ zněl v pozadí řezavě Virginin hlas. „Dovol, ať tě dám dohromady s některým klukem z klubu. Vždyť víš, syn June Maxfieldové tenhle víkend promuje na Harvardu a přijede na léto domů.“

„Henry Maxfield je debil. Ne, děkuju,“ opáčila jsem a pak jsem se polekala. Během posledních devíti měsíců jsem se zdokonalila ve vyjadřování svých názorů... někdy až moc. Naštěstí se táta jen smál a uslyšela jsem zřetelný zvuk zavíraných dveří. „Mně se Sam celkem zamlouvá.“

Sam byl milý. Hodný. Chytrý. Když slíbil zavolat, tak zavolał. Dostavil se, kdy řekl, že se dostaví. Netlačil na mě, abych mu dala víc, než jsem byla ochotná. Existoval celý seznam vlastností, které se mi u něj zamlouvaly. A navíc byl tady. Nebojoval ve válce někde na druhém konci světa, o které se mi ani nenamáhal povědět, zatímco já se do něj zamilovávala.

Ne jako někteří, se kterými jsem chodila. Předstírala, že chodím. Ať to sakra bylo, co chtělo, na Ikeru Alvarezovi už jsem nebyla závislá. Už mi nenarušoval spánek. Už jsem na něj nemyslela každou minutu každého dne... jen každou druhou minutu.

„Věřím, že máš Sama ráda. Musí to být dobrý chlap, pokud už sis s ním párkrát někam vyšla.“ Hlas mu ochabl a v duchu jsem viděla, jak žuchl do svého koženého kancelářského křesla. „Jen mě napadlo, jestli se ti třeba neozval...“

„Nedokončuj větu,“ varovala jsem ho a zastavila na červenou. „Ne, neozval. Prostě to nech být, tati. Já už to taky nechala.“ Nebo jsem se o tom aspoň snažila sama sebe přesvědčit. Některé dny bylo snazší na tu lež přistoupit než jindy.

„Jo, rozhodně to tak působí.“ Sarkasmus kapal z jeho slov, hustý jako melasa.

Ruce se mi zařaly do volantů, jak jsem vytlačovala každičkou myšlenku a vzpomínku *na něj* co nejdál. Nebudu se tím zabývat. Ne, když jsem konečně vyléčená a šťastná.

„Promiň, zlato,“ řekl táta tiše po několika dalších vteřinách ticha.

Někdo za mnou zatroubil a já se lekla. Jasně, už naskočila zelená. Zelená znamená jet. Zelená neznamená truchlit kvůli klukům, kteří na tebe totálně dlabou.

„To nic,“ odpověděla jsem tátovi a zahrula na parkoviště před kancelářskou budovou, na kterou jsem zírala už celý rok. „Zrovna parkuju a mířím na pohovor.“

„Ještě pořád nechápu, proč nechceš přijmout stáž ve Vaughn Enterprises? Náhodou vím, že majitel by tě s radostí přijal.“

Mou pozornost jako magnet přitáhla vyšší budova na druhé straně ulice, kde sídlila tátova firma. Bylo by mnohem snazší říct mu ano. Vklouznout do funkce, která pro mě byla vyhrazená od narození. Táta už mi tam patrně připravil rytou jmenovku.

Udělaloby mu radost, kdybych jeho nabídku přijala.

Ale někdy během posledního roku jsem přestala upřednostňovat spokojenost všech ostatních před tou svou. Ne že by sobectví bylo mým cílem, ale nebýt už mučednice bylo rozhodně na pořadu dne, hned za dýcháním a jídlem.

„Tati, víš přece, že to chci dokázat na vlastní pěst,“ řekla jsem vlídně.

„Ale nemusíš, Langley. Jsem neuvěřitelně hrdý, že jsi nezávislá a průbojná. Vážně jsem. Ale jsi Vaughnová. Generace Vaughnů přinášely oběti, aby nás dostaly tam, kde jsme, abychom nemuseli začínat od začátku.“

„Sotva se dá říct, že můj svěřenský fond a vzdělání jsou *začínáním od začátku*. Spíš mám na všechny zatraceně velký náskok.“ Ne jako *on* – ten, na kterého jsem nechtěla myslet. *On* neměl vůbec nic, musel si všechno vybojovat sám.

Vadilo mi, že ho za to obdivuju.

Vadilo mi, že znovu obsadil a unesl vlak mých myšlenek.

„Na tom něco je. Prostě mi vadí, že bych ti mohl usnadnit život a ty mi to nedovolíš. To je víceméně hlavní úkol každého táty, víš.“

Podívala jsem se na hodiny. Ještě patnáct minut.

„Hlavní úkol táty je vychovat slušného člověka.“ Což se mu podařilo. Jasně, čas od času jsem byla žárlivá a dokonce i malicherná, ale domnívala jsem se, že jsem na správné straně morálního kompasu. „Víš, že tě miluju za to, jak mi chceš pomoci, ale tohle opravdu musím dokázat sama.“

Vzdychl. „Tak jo. Respektuju to. Pozdravuj Petra.“

Žaludek se mi sevřel. „Řekni, žes nezavolal Petrovi Overlandovi a neřekl mu, že jdu na pohovor!“

„Ovšemže ne.“ Táta zafuněl. „Ale pokud si myslíš, že si nedá dohromady dvě a dvě, tak ho bolestně podceňuješ. Teď běž dobýt svět, Tygře. Uvidíme se zítra na promoci.“

„Já budu ta v černém.“ Taky jsem uměla být sarkastická.